

حلیہ شریف رسول مقبول

صلی اللہ علیہ وسلم

مع
ہدایت نامہ

مصنفہ حضرت مولوی محمد محبوب عالم صاحب مدظلہ علیہ سلامہ وولائی

بفرمان قاضی محمد عبد اللطیف صاحب سواتی
سجادہ نشین ہونہ بولائی ضلع جوات

ناشر:

مفتی محمد زبیر خطیب دارالسیّدین جامعہ اسلامیہ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

حلیہ مبارک آل محبوب حق تبارک

ہزاراں شکر لائق ہے خدا نوں
رسول اللہ نوں لکھ لکھ تسلیما تان
جو ہیں حلیہ مبارک لکھیا پاواں
جو تاشتا ق صورت احمدی دے
تمامی عضو جویں جویں لکھ گذر ساں
نبی دے حقنے اعضا نقش عالی
نہ دیکھے جسے کر ان سبھناں دی تفسیر
نبی دے چھلے دا جو شان پایا
زبان میری یاں اُس دے تھیں عاجز

کتیا جس پید احمد مصطفیٰ نوں
شکر مصری تھیں حبیبی مٹھیاں باں
میں ستر پیراں تاکر لکھ دکھاواں
کر دن دیکھ اسنوں روشن اپنے دیدے
میں نالو نال مجھ سے ذکر کر ساں
سبھے پر محسنہ کوئی نہ خالی
قد مطلب اشارت کر ساں تقریر
تبرک میں جو کجہ اُسدا آیا
قلم میری نشان اُس دے تھیں عاجز

بیا ساقی پلا وہ فیض دا جام
میرا کم ہو مراقبے وچ سر انجام

تیری صورت مبارک نظر آوے قلم میری برابر لکھ دیکھا
بیان اس مبارک دموتے عنبر لوبے و گوش بابوش انحضرت

معجزات آئنا

نبی دا گول وڈا سر منظم خزانہ عقل دا چہرہ سب تھیں غم
خدا اس سرے وچ کل عقل پایا مگر دنیا تھیں عقیقت دا سوا

معجزہ

بدل اک سائبان اوپر سی سہدا حرارت شمس دی کوہوں بچانا

معجزہ دیگر

پھیرا اس سرد ادب کے رے نہ اُدھے وچ ہوا اتوں گزرے

معجزہ دیگر

رکھن سجھے جن حیوان سارے ملاکھا اپنے سر سے توں وارے
بہت باریک لفاں وال کائے کٹو دا تیل الا کنت سے پارے

عادت یا سعادت

پھیرن کنگھی تے چمکے روشنائی سچی طرفوں اول کرے صفائی
نہ سدھے بہتے ناں لاچ بہتے کناں تے سوڈھیاں تک پہنچتے

ہمیشہ رکھے سر دے ال سارے مُنائے حج ادا کر ادا دوائے
دے تے اصحاباں نوح خود کر کے تقسیم لئی برکت رکھے جس مال تعظیم

معجزہ دیگر

کے خالد میں سیتے ٹوپی اندر طفیل اُس دی فتح ہوئے مسیر

معجزہ دیگر

مبارک کان پورے دریائے سُنن اسرار ربانی دے معنی

معجزہ دیگر

نہ سُندے لغو غیبت بٹا ہاں خفا ہوں جو بے وا ہیا ہاں

معجزہ دیگر

کناں وچ بھید وحی اللہ دے پاؤں خزانے سر دے اندر رکھ چھپاؤں

معجزہ دیگر

سُنن دُور وں جو ہوں خفیہ گلاں کرے کوئی ہولی توڑے وچ محلاں

معجزہ دیگر

درختاں ویاں تھیں سندے سلاں سمجھ دے بھی حیواناں دی کلاماں

ستے بیٹھے سُنن اسماناں دے راز قلم والوچ پر بھی سُندے آواز

بیان پیشانی نودانی و چشمان حق نگران و دہان دندان و
زبان مع معجزات ایشان

کسادہ صاف پیمبر دامتھا و سے جو نکر صفا چاندی و
نہ پاوے لکہ ی اندر پیشانی مگر اک رگ ہوئے ظاہر نشان
معجزہ دیگر

جو اُسے مُر حکے و قطرہ لگاوے عجب اُس تھیں سدا خوشبوئی آئے
جویں چمکیاں کماناں ڈنگے ابرو ملے ہوئے سیاہ بار یک سرم
تے و ت موٹیاں چشماں کساد ہے ہر وقت و بچ سرم آواہ
موٹے آنے ذرا سُرخمی دو لے چٹے چٹے تے کالے بہت کالے
لمیں گوشے تے پلکان صغ کثیدہ دس اکھیں تے پاواں نور ویدہ

عادت شریف

نگہ نیویں شرم دے نال باؤں کسے داعیب و مکین تے چٹیاؤں
عشادے وقت سرم دے عادت جدھر و مکین ہوئے حاصل سعادت

معجزہ

انہیرے پاننے و مکین برابر اکا پچھا اکو جیب منور

معجزہ دیگر

اگھوڑے پیٹے ستے جاگے بھی تگن حاضر تے غائب نہیں مساوی

معجزہ دیگر

نظر جد آسماناں طرف لاؤں بہشتاں پتے بیٹھے بتاؤں
اچانک صاف پتلا شان عالی ہے ریش دی آتش تھیں خالی

معجزہ

سونے چاندی دی بوبئی نوں پاؤں مگر دنیا ری خم شبو اُس بھاوے
نبی دے گھر جے جو دے دم دینا کہے گھر تھیں نکالو حبیب مر وار
میںوں نا اُسدی گندی بوسماں اوسے دیلے فقیراں نوں دواوے
کشاوہ وات جیوں ریا مناسب عشقیوں سُرخ اور تپدے ونویں لب

عادت شریف

رہن جاری ہمیشہ وچ ذکر دے حدیثاں وچ نصیحت و معظ کر دے
سنت ال اتلے لب کے کتروائے نہ سارے مئے تے ناسب پائے

عادت شریف

سچے موتی لٹری نداندی لکے برابر پتے تے گل کر دے ہسکے

معجزہ

انہیری رات چ جاں ہے سر دندان چوں ہون چکائے ظاہر

عادت شریف

کرن شیریں سخن تے جان پاؤں کدے اک لفظ نول و ہرا الادون

عادت شریف

تھمل مال تھوڑا تھوڑا بوے اول آخر سخن دا خوب کھوے

معجزہ

نبی وی جلیجہ وچ ایہ آبا اعجاز برابر دور نیٹے سنئے آواز

معجزہ دیگر

دو جا ایہ معجزہ جو کجہ تباہے کدی اوہ نکتہ سامع نا بھوٹے

معجزہ دیگر

تریا بندہ جس ملے دا آوے اکوں سن نال اوہو بولی الاوے

معجزہ دیگر

چو تناسی لب تے ی منہ دی ٹھی پرایہ تاثیر کوثر وچ نا ڈٹھی
جتنے ہو چشمہ کوڑا پانی کھارا ذرا لب سٹے مٹھا موٹے سارا

معجزہ دیگر

کسے ہوزخم یا اعضا شکستہ اکھیں دے درد نہیں یا نظر بستہ

معجزہ دیگر

اٹھو ہاں سائب یا کسے دنگ تھے ذرا منہ دمی تھی اُس جاگہ اسے
نہ دے جامہ می اُد غلت بیماری شفا فی الفور حاصل ہو دے ساری

معجزہ دیگر

بھوکے لڑکے دے منہ جان جیہ پین پلاں مچ بکھرے پائیں اس دمی بخاؤں

معجزہ دیگر

ایویں سو دے جسے تھوڑا روٹی لاؤں تیری منہ دی لگا برکت دھاؤں

معجزہ دیگر

قدر حاجت تھیں گھٹ سو مٹا جو آیا دوائے لب لگائی تے ودھا با
اگے اک آندے و ا قدر آہا ہو یا پھر عالی تو لے پایا لاہ
نبی دے معجزے میں کیا تباؤں نہ آسماناں تے مارے گننے پاؤں
بایں آفتاب عالم تاب یعنی چہرہ منور آنجنات و تصویر گردن مبارک معجزات
کے اصحاب اکدن چودویں رات نبی ٹٹھایں چن کے ول محاذات

کدی میں چہرہ پیسیر دانتھیں کدے تپت چنٹی ٹھیکار
معجزہ دیگر

اوڑکا یہو نکھیرا ہو گیا خوب نبی دا حسن غالب چاند مغلوب
اُو چہرہ نورے شعلے ابھارے عجب گوشت بھرے خسارے سارے
گلانی رنگ گندم گوں سنہری سفیدی نال سُرخِ موج ماری
معجزہ دیگر

چٹا چہرہ تے سُرخ کدھے لائیاں چلن پائیاں تے روشن جون لائیاں
معجزہ دیگر

سائی عافش اک ایہ عجبات کھڑائی میں سوی موج کاٹریات
رسول اللہ میرے گمراہ آگیا لدھی سونی جال وشن لکھ دکھایا
معجزہ دیگر

کرن منہ صاف حسن مال دے نال نہ سارے اسنوں آتش تیز ہر حال
سیاہ دایری دا خط حلقہ بدور نہ لمبیاں تے نہ چھوٹی مٹھ برابر
چمکے دے ال سے بھاری لہری نہ تیلی تے نہ آہی بہت لہری
نبی اک وار منہ لایا خدایا تو جبرے دا چہرہ لکھ پرین لایا

خدا فرمایا پر اک دال تیرا انہاں سبحان تھیں افضل ہے میرا

معجزہ

قیامت دن جان نیسے قدر ہو سی تیرا اک وال سایہ کر کھلوسی
کسے گردن نبی جیسی نہ ڈھکی جسے زندہ کھنڈ نالوں صاف چٹی
بیان تصور کیتھ بازو و کھنڈ انگشت و جمیع اعضاء معجزات کے نہا
روپیری جتہ سارا صاف سادہ موٹھے تے وال لیکن ہاں زیادہ
عجب گتہ شت بھرے تے گول بازو لمبیں ہتھ دھوئیں پونچن زیر زانو
تلی چٹی تے پر نرم اور کشادہ سخاوت و ج تو بدل تھیں زیادہ
نبی جس چیز نوں چاہتھ لگاوے حرارت آگ دی سنوں نا جلاوے

معجزہ دیگر

تنور اندر روٹی اک وار لائی رہی کچی اونویں نا آگ پکائی
دراز انگشتاں نازک نرم صافی قوی پنجو تے وینی زور وافی

معجزہ دیگر

سلام اندر جنہوں نیچہ پھیرا دے سدا اُسے ہتھوں خوشبوی آوے
تلی جسم گرم ابر بہاری انگلیاں پنج نہاں فیض جاری

معجزہ دیگر

جنگل وچ تسلا لکڑ ہو یا بیتاب دتا انگشاں چوں بھانوں اب

معجزہ دیگر

ذرا جاں حکم دی انگل بھنوائی دو ٹکڑے چن ہو یا اندر ہوائی

معجزہ دیگر

کھاناں دل جو مٹی پھڑو گائی ہوئے انہیں رہی ناکھجینیائی

معجزہ دیگر

وٹے وچ اس تھکے دے کلمہ پڑھے تھناں خشکاں نوں چوکر دودھ بڑے

بنی واسینہ رحمت دا خزینہ نکالیا چیسر باہر کبر و کینہ

نہ لوح محفوظ تھیں اوہ سینہ سی کم خداویاں بھیلان اصداف و حق محکم

اندر اُس دے سی دل ستر الہی محیط عرش فرش بادشاہی

نبی دی پٹھ اور سچے نوں مائل خداوی مہر ثابت سی مقابل

معجزہ

کیتی کس مہر دی حسن نے زیارت بہشتی ہو گیا صاحب بشارت

اوجھیرا کس اوپر وال پردہ تے والا نئے کلمہ نور اندر دا

در چون ظاهر سودن شعله توانی قدم اک سحر شایسته دی سی نشانی
 و دبا سبد جنبه آلودالان تھیں نہاں مگر اک خط سینے تھیں کنگا ہاں
 شکم سہا برابر نال سینے کبھے جس دھما نال اپنے تھیں

عادت شریف

نغمہ ساری گندری وچ عبادت پتھر شیشے تے بخندے دی مانت
 بسینہ تے شچھ چوڑا کمر نازک مناسب جوڑا جس وچ مبارک

معجزہ

اکی تھم نال حضرت پچھ لگانے نصیحت دھنڈ لوکاں افسر سانہ سے
 جہوں منبر اوپر کیتی جدائی رفا او تھم عمل تاثیر اپنی
 کبھے اعظم نبی دالول سی پاک پیتا اک شخص حاصل ہوا اور اک
 قدم سرور دے قائم وچ عبادت چلن اوڑے حبسے رہی ارادت
 بلوری پٹیاں چاندی وانگ نکپن برابر قدم سدھے صاف روشن

معجزہ

پوے جس کھوہ پیر اندھی خون دانی ہووے میٹھا ادھ کوڑا کھارا پانی
 پھرن جس بول دے اوہ قدم چھیر ہے باقی نہ ہووے ختم او ڈھیر

قدم سدا نہ چڑاتے نہ سوڑا کدے کھیری کدے طائف اجڑا

عادت شریف

گلبک دی حال چلے تیر فدا نہ آکر کے جویں بہہ سم گدا
زمیں پر قدم رکھے پوئے پوئے سجے کھجے نیکے تے نہ ڈوئے
بیان قامت حضرت مع معجزات متعلق ہو دیا جو دنا حضرت اعلیٰ علیہ السلام
نبی دا قد نہ لیاں نہ چھوٹا مناسب قد نہ پتلا نہ موٹا

معجزات

صفائے مچ اپا اوہ تھیں سے پچھاواں ظاہر اڈھکا نہ کسے

حکمت

بھلا اُس تن دا کیوں کر سایے چوہے لوگے جتنے کھلوے

حکمت دیگر

منور بدن سی شیشے تھیں اجلا اندر دا نور باہر مارے شعلہ

معجزہ مع حکمت

کھلی اُن بن دے نیڑے آوے فرشتہ غیب چور می جھلکے
اوہ دلبر گلبدن جس راہ چلے ہن خوشبوئی باقی دھج محلے

ہے اسوار گھوڑے یا شتردا اوہ گویا بول اتنے تک نہ کردا

معجزہ

جیہڑے کھناں سرور دیرالائے اوہ رکھ اودوں کھاواں پناہے

عادت شریف

جیا تھیں پوجا آہی طبع عالی کنواریاں گریاں انوں شرم والی
کدی حضرت انوں کپڑا نہ لایا ہمیشہ تن پر این وچ چھپایا
تورے دہند سی مٹھکا موسم گرم نہ کرے بدن نگا صاحب شرم
عجب تاثیر اس مٹھکے دی آہی نہ ستوری عطر وچ اتنی پانی

معجزہ

کوئی جے بدن پاک فطرہ لائے بدن اسدے وچ خج شہبوی آوے
نہ ہووے دور دھوتیاں عمر ساری رہے اولاد وچ بھی فیض جاری
ترہ پٹھ برس دنیا دی حیاتی اچے باقی بدن وچ زور ذاتی
تنامی وال سردارھی دے کائے چٹے نہ وہ تھیں دھیاں سمہاے
بے ترو نہج کے سال سارے تے باقی وچ مدینے وہ گڈاے

لباس شریف

پیغمبری طبع پاکیزہ آہی
 بدن جامے دی رکھدے ستھرائی
 دنے راتیں رکھن تن پاک جامہ
 نہ بھامے دلوں میلادیں عامہ
 چٹھی بہتی پوشاک آہی پیاری
 پہنی سی شمع رنگی اک دوداری
 سرتے پگ کافوری سولہ
 اندر ٹوپی مگر شعلہ دوحامے
 چٹھی پگ کھدے عالم داسرار
 کدے بدھی سیاہ کالی بھی ستار
 پیارہن سی بہت دلوں پیارا
 چھاتے لماں غیاں نیک سارا
 تلے تہ بند بھی ہووے برابر
 اوپر زیبا مین دی خوب چادر
 نہی واسبہ بدن نور علی نور
 سبھی خلقت چون اللہ نور منظور
 کیسے اصحاب آہے کرانوالے
 جنہاں بھر وصل سے پیتے پیار
 بیا ساقی تیرا انعام ہے عام
 مینوں بھی بخشے اک وصلہ اجام
 تیری جے قدم بوسی ہوئے حال
 میری بھی خان ہو مولادی واصل
 خاتمہ حلیہ مبارک

بحمد اللہ ایہ حلیہ ہو چکا تم
 بنایا میں روایتاں ڈھونڈ محکم
 لفظ تھوڑے تے مغنے بہت سے
 رنگارنگ معجزے لگن سیا

نبی دافض میرے پر جو آیا سمندر کو زسے اُغر سما یا
 رکھے جو یاد ایاہِ حبلیہ مبارک کمرے اس پر کرم اللہ تبارک
 نبی دی شکل نوں جو ناد سارے ملن اسنوں بہشتاں ہے چو بارے
 بیا ساقی بیا عالم دے محبوب پلا دے جام ہوئے خاتمہ خوب

تینوں میں یاد کر دم گزاراں
 تیرا حبلیہ مبارک ناو ساراں
 صَلَّی اللہ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم

ہدایت نامہ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کراں دل نال دم دم یاد میںوں	ہدایت باد یاد یہ اپنی میںوں
خیال ماسوا سارے وسارے	محبت دا اثبا جوش مارے
محبت اپنی وچ کر شاد میںوں	رہے سجن نار شمن یاد میںوں
تیلر نہ ذکر دم دم کیتا چالوں	توڑے میں ڈوبا ہوا وچ گناہوں
اجیا پاک منہ دلدار لائق	میں کتھوں جیہ لیاواں یار لائق
سجن دا نامہ سے دم گداراں	جیہڑے منہ نال دلبروں پکاراں
تیری سایاں شنائیں تو نے دمی	میری نا جیہ لائق بولنے دی
گناہوں نال بھریا ہویا بندہ	میں سزا پیراں تیکر گندہ منہ
میں کیڑے منہ پکاراں صبح شام	توں دلبر پاک تے پاکیزہ سب نام
خیال غیر تھیں بالکل جدائی	میں شیشے لے نوں لوان صفائی
اندر باہر نوں کپینہ بناوے	جے تیر نام اسدے وچ سماوے
پتھر ہے لوبا ہے ایہ دل نہیں ہے	ایہ اکے دل میرا قابل نہیں ہے

ہدایت و اسبب سے جلوہ گر ہے
 نہ اپنی موت نون کر یا دروے
 امیدیں لمیاں وچ رہند اشغل
 ایہ دل کالا گناہاں تھیں نہ دھڑکے
 ہزاراں حصالوں بیکار پوچے
 خدا باجھوں جو ہوئے غیر خواہش
 جیڑے دل ہوں بفسانی ہوائیں
 جو کر بت نال ہوئے گندہ بھانڈا
 دسویس کوئی اللہ و محبوب
 جو اپنے رُوح واکوزہ بناوے
 توجہ دم جو عیسے واکاٹے
 منتے مولا میرے گھر حیات پاپے
 میں رہے نال رکھاں عمر ساری
 میں اس منہ تھیں گلے تے کوڑ بکاں
 میں اس منہ نال کردا سردی آور
 پر اس کے درونوں تا کجا اثر ہے
 نہ مجلس و غلط تھیں تا شیر ہوئے
 رہے ایسے سبب تو بہ تھیں غافل
 عبادتِ دل نہ آوے شوق کر کے
 کئی تنجانے اندر وار پوچے
 او سو بہت جانے اصحابِ دانش
 او نامنطور ہے مرشد کے تائیں
 کوئی دودھ اسدے وچ داننا پانڈا
 میرا باطن بنا دے صاف تے خوب
 میرے اندر دی گندگی دھو سٹاوے
 کرامت کر مے دلنوں جولوے
 میرے مولا وانا نام اسوچ سماوے
 سچ وانا نام دیم نال جاری
 خدا و اسمِ اعظم سے نہ سکاں
 کوئی منہ خاص ہوئے اسدی خاطر

اوہ ایسا خاص منہ لدی کلی ہے
 ایہہ دلدا ذکر مخفی بے ریا ہے
 زبانی ذکر اور ذکر سننا پاوے
 زبانی ذکر مجلساں میں نہ ہووے
 زبانی ذکر و دم نہ ہو نہ سکے
 زباں آواز تے جہاں ہی محتاج
 زبانی ذکر گندی جانہ ہووے
 زبانی ذکر گندے تن نہ لائق
 زبانی ذکر مردیاں بند ہووے
 زبانی ذکر دی تھوڑی ہے تاثیر
 ایہہ دل دا ذکر بے معلوم توڑے
 ایہہ دل دا ذکر روحاں نوں جگاوے
 ایہہ دل دا ذکر باطن شمع بالے
 کوئی لکھ وار ذکر آکھے زبانی
 ایہہ دولت مفت پائے ہووے حاصل

جو ہر دم ذکر رہے وہی کھلی ہے
 ظہور عین نور کبیرا ہے
 ایہہ تہی ذکر سننے میں نہ آوے
 رہے دل باریہ دل متوجہ اونوے
 ایہہ کر دل کے ہرگز نہ تھکے
 ایہہ دل پاوے چوپن سرور قانع
 ایہہ دل ہر جا گندے ذکر دل کھلوے
 ایہہ دل میں نہ کہے ہر حال شائق
 ایہہ دل اسوقت بھی میں شوق روئے
 ایہہ دل دا ذکر ہے جانوں تے کسیر
 مرن ویلے پکریا ایہہ لوڑے
 کلی کر مائی دل دی نوں ہواوے
 تے پھر چا پن ہووے ظاہر دواوے
 نہیں اکوار دلدا ہووے شانی
 توجہ پیر کامل باجہ مشکل

توں کے ملاجے رہیں مٹا جائیں
 اندر کے شوق دا گھوڑا بنا لے
 کوئی جاڑھوٹے کا ل مکمل
 نہ کچھ آواز تے نا حرفت ظاہر
 اندر دی دیگ کھی رہے اندر
 توجہ کر سیاہی دل دی ہووے
 تیرا دل جے ہویا وچ ذکر جاری
 عبادت مل تیرا دل شوق کرسی
 نزع دے ویلے ایساں رہسی حکم
 خدا دی نظر وچ منظور ہوئیں
 جے تیئوں سپر کامل نہ سنبھاپے
 نیڑے شاہ پور دے شہر اک بیرل ہے
 اوہ عالم ہے تے حافظ ہے ولی ہے
 پُر ہاون وچ گذاری عمر ساری
 بے مسجد دے اندر بیٹھا اوہی ہے
 ایہ دل خلقت لوں اپنا شہاں
 نہ راتیں ہوں دل دیم وٹا لے
 خدا دے ذکر وچ ترا جیساں
 کوئی ہرگز سے نہ نغذ باہر
 اندر باہر ہووے ذکر وں مہور
 خدا دل دل تیرا متوجہ ہووے
 غنا مل تھیں تیوں ہوسی بیزاری
 خدا دے خوف کدوں ٹہنت رہی
 وحشی چا کچھ شیطان دا اندم
 قبر وچ حشر وچ مسرور ہوئیں
 میں کی دس تیوں اپاں آپے
 اوتھے اک مرد کامل حاصل ہے
 خدا دے راہ وچ نایب نہی ہے
 فقیری دا بھی وہ وہ فیض جاری
 کہے نا جھوں ضرورت کے نہ بوجے

جس نے ظاہر امیری طوور سارا
 عجب اک سیر یا رستہ بنایا
 کیا غاہ رتے باطن اس سے حصے
 جدوں سنیاں میں اس حضرت پیغام
 جلی کیا برگی دل شوق دی اک
 اوہ اللہ دا ولی مولا دا پیارا
 ہزاراں گنگیاں دل و جیوں دھوے
 نہیں مچ یاد حق جاگن دا محتاج
 جاں خلقت جاگیاں ہووے دوالے
 جدوں اوہ خلق تھیں منہ کچ کے سوئے
 جہان مذہبی ایسی ہوئے خواہے جاگ
 مویاں و جان نون قبران دلیاں تھیں
 میں اپنا آپ کیتا اس حوالے
 پیغمبر دی جو بیعت کیتی لوٹے
 عقیدے مال کپڑے اس دامن

اندر وچ عشق مولا دا پیارا
 فقیری نول امیری وچ چھپایا
 پیغمبر دا طہر لقیہ سدا دے
 میرے دل دا گیا کل صبر و اکرام
 رہی تباہ دُنیا بھسل گیا بگ
 جدھر لفت تھیں کردا اک نظر ارا
 خدا دل ترا متوجہ ہووے
 اوہ کیوں جاگے ہے اسدی بخل
 پوشیدہ نور پاک اللہ دکھالے
 تجلی ظاہر دلبس دا سوئے
 انہا نذاقلب ہے اکسیر دی لاگ
 جو ادب نے نظر اک دیکھ لے بھی
 میرے ہار سنے کھ لگے جوالے
 اوہ کل عالم دلوں کھ اپنا موٹے
 بناوے اپنے دین ایماں دا خامن

ادہ آپے دینِ نیا و بیچ کپڑی سی جسے اس پاؤہ عقیقہ دل دوسری
 میں پایا دی تیرا دامن ہے پھڑپڑا توہیں لانا کتے ہن ٹانگ اڑیا
 محبت شیری ہے ربدی محبت بھولا دل میریوں سب دی محبت
 محبت اولیا اللہ دی ہے دین
 محبت وہ محبت رہا آمین

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللَّهِ